

Retrat de família

ONU celebra el seu cinquantè aniversari amb una reunió familiar amb foto panoràmica inclosa. És d'aquella mena de fotos que els subdirectors tenen clavades al suro del seu despatx i que s'hi queden encara que el subdirector canviï de despatx o que el despatx aculli un nou subdirector. A sota la foto, les figures dels personatges retallades amb un número al costat per tal que els puguem identificar. Atabala, com diu Cristina Almeida, l'elevadíssim percentatge de senyors (uns noranta-quatre) davant del sis per cent de dames cap d'estat o primeres ministres.

A Washington, la comunitat afroamericana dels Estats Units (la polidesa tronada no ens deixa dir «els negres d'Amèrica»: ja no ho pot dir ni tan sols Mark Twain!) es reuneix a l'esplanada del Capitoli i reclama drets, pau i felicitat. Els blancs s'espanten i els acusen també de racistes, perquè el líder és -segons que sembla- un reconegut antisemita, però el fet és que tant de negre junt, revoltat pacíficament, tant de negre que no hi era i que tampoc no era a l'escola, aquell dia, fa por al blanc que s'ho mira des de casa estant. No hi havia dones. Només eren negres mascles, perquè -diuen- les dones tenen altra feina. És el seu estil.

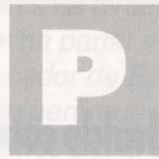
Tornem a l'ONU. Han revelat la foto de família i els ha sortit moguda. Massa dictadors, massa sang, poca tolerància. Més valdria que, abans de bufar les espelmes, s'haguessin dedicat a netejar la brutícia merdosa de la seva intervenció (de la no-intervenció, sempre tan discrets!) a Srebrenica. A final de mes, després de la treva anunciada, sacsejada, una treva que ens porta una pau en equilibri inestable i un futur de partició i odi, Bòsnia ens torna a colpir amb la descoberta d'unes fosses comunes amb més de sis mil (sis mil!) cadàvers de bosnians, assassinats com conills.

Aquí, entre els pressupostos que no s'han aprovat, els cops de teatre dels jutges i la creació d'una comissió senatorial per investigar el terrorisme d'Estat, la temperatura política puja fins quasi rebentar el termòmetre. A Catalunya, el mercuri ja degota, per dir-ho així. Les enquestes ens anuncien una altra victòria del de sempre (ara satiritzat per Boadella com si es tractés d'una caricatura: aquest ha estat un dels grans errors de l'esquerra d'aquest país: prendre's Pujol en broma) i el Jospin de Girona es fotografia emmanillat per la imprescindible renovació de l'aparell i per la urgent imminència dels comicis. El mes que ve sabrem si haurà estat capaç de protagonitzar la sorpresa del segle.

Josep M. Fonalleras

Els "vinga"

aper trobat en unes excavacions al desert 43, a la Catalunya Nord, en un lloc incert que corresponia segurament a l'antiga comarca del Ripollès, en el decurs d'uns treballs per recuperar vestigis de l'activitat industrial que hi havia en aquell sector abans del 2000. El paper, un fragment d'un diari personal, s'ha conservat miraculosament fins avui.

"... arribat a Olot, vaig visitar el meu amic ... que, com jo mateix, està molt preocupat pels afers que la nova situació provoca a la Garrotxa, que sembla caminar de cap a convertir-se en una zona de residus industrials. Cinquanta-cinc anys de govern de dretes a l'ajuntament i a la nació catalana, han destruït irreversiblement el teixit laboral que feia lliure i orgullosa la gent d'aquesta comarca. Ara sembla que només des del servilisme que comporta l'activitat turística que, per altra banda és el destí que ens han assignat, és possible tirar endavant. Les fàbriques que en el seu dia tancaren, no s'han reobert ni n'han vingut d'altres a ocupar el seu lloc. El que s'anuncia com a gran esdeveniment és l'obertura d'una fàbrica del ram de l'electricitat. En realitat, es tracta d'obrir una fàbrica en uns terrenys obtinguts a preus de saldo per absorbir-ne una altra que ja existeix i valorar els terrenys abandonats a preu d'or. És un exemple clar de la reactivació fabril que s'anuncia....

...El meu amic continuava amb aquests arguments per fer palesa la seva preocupació i em parlava d'un document que era una Pla especial que es va llegir un dia entre un grup de gent del partit i del qual mai més no se'n va saber res...

....Casualment, aquell dia, anant cap a la costa, després de l'espant de la rodona de la Rodona - de la qual el meu amic en digué que era una clara equivocació, contestada pels usuaris i reconeguda per l'Ajuntament amb el compromís de modificar-la, cosa que mai no es va arribar a fer, ja que això dels plans i les promeses només servien per posar un pedaç i fer callar la gent- vaig sentir que a Catalunya Ràdio entrevistaven l'Alcalde d'Olot, que deia que a la Garrotxa tot funcionava de meravella fins al punt que calia esverar massa el turisme, que una mica, bé, però que massa seria caòtic, que la indústria anava a tota vela i que la comarca era un mirall per tot Catalunya. Tot al revés del meu amic. Amb aquestes que arribo al nivell de l'ermita de Sant Cosme (sic) i trobo una noia que fa autostop. M'aturo i li pregunto: On vas? La noia em mira dues vegades i em diu seriosa: "Estic treballant". Quedo admirat. L'alcalde té raó, aquí hi ha tanta feina que fins fent autostop la gent treballa. Faig via cap a ...

Això és tot el que hem pogut transcriure del paper; ens hauria agradat saber quines altres consideracions feia l'escriptor d'aquest cas singular i quina era realment la situació: la que vivia el ciutadà d'aquell Olot mil·lenari o la que proclamava la màxima autoritat. I vinga!

El faulador Moli
Novembre del 2995